

РЕШЕНИЕ

№ 589

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на двадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001000606 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 26.03.2021 г. на ответника Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД срещу решението от 2.03.2021 г. по т. д. № 810/2019 г. на Софийския градски съд, VI-17 състав, с което:

- ответникът е осъден да заплати на ищеца Гаранционен фонд на осн. чл. 520, ал. 1 КЗ сумата 348 680 лв., представляваща дължими вноски за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за м. декември 2018 г., заедно със законната лихва за периода от 30.04.2019 г. до окончателното ѝ плащане, а на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 7 554,73 лв., представляваща законната лихва върху същата главница за периода 12.02.2019 г. – 30.04.2019 г., и
- е отхвърлено предявеното от ответника възражение за прихващане с негови претендирани насрещни вземания по чл. 499, ал. 5 КЗ в общ размер на 332 958, 06 лв., представляваща сума, която е платена от ответника на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи за дължими обезщетения на трети лица за претърпени от тях вреди, причинени при управление на моторни превозни средства, които са предмет на сключени от името на ответника в периода от 31.07.2015 г. до 4.01.2017 г. 45 броя застрахователни

договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно с международна карта за автомобилна застраховка към същата /сертификат „Зелена карта“, които са недействителни, поради което изпълнението на задължението за заплащане на тези обезщетение е в тежест на Гаранционния фонд, както и вземания по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в общ размер на 15 757, 06 лв., представляващи обезщетения за забавено плащане на главницата от 332 958, 06 лв., начислено за периода от датата на всяко отделно плащане до 11.02.2019 г.

- ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 15 149,39 лв. – съдебни разноски.

В жалбата се твърди, че неправилно СГС е отхвърлил направеното от ответника възражение за прихващане с претендираните насрещни вземания по чл. 499, ал. 4 и 5 КЗ. Сочи се, че противно на приетото от съда не е елемент от фактическия състав на вземанията обстоятелството, че в хода на уреждане на претенцията е възникнал спор между ГФ и застрахователя. Твърди се, че този спор може да възникне и след уреждане на претенциите, тъй като узнаването на обстоятелството, че е платено обезщетение за чужд дълг, може да е станало след извършеното плащане от застрахователя, още повече ако плащането е извършено чрез директно усвояване от НББАЗ на банковата гаранция на застрахователя. В тази хипотеза вземането на застрахователя срещу ГФ било кондикционно по чл. 59 ЗЗД, като разпоредбите на чл. 499, ал. 4 и 5 КЗ не въвеждали отстъпление от принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Твърди се, че неправилно е отхвърлен доводът на ответника за нищожност на процесните договори поради липса на застрахователен интерес поради невъзможността да се установи каквато и да е връзка между застрахованото МПС и конкретното застраховано лице. Сочи се, че четирите застрахователни договора, за които липсва положен подпис за застрахован, са нищожни поради липса на форма, за който порок е неприложима разпоредбата на чл. 301 ТЗ. Твърди се, че необосновано е прието, че за застрахователните полици с лицата Ц. Т. и П. Е. е доказано изразяване на съгласие с конклюдентни действия предвид заплащането на застрахователните премии по договорите, доколкото не било доказано, че премиите са платени от други лица. Не били съобразени и свидетелските показания на П. Е., който отрекъл да е собственик или ползвател на автомобила и да е бил упълномощаван да сключи договора. Не било взето предвид и, че застрахователните договори със застрахованите юридически лица били сключени чрез застрахователен посредник, а не от застрахователя, като при предаване на полиците посредникът не е представил пълномощно за третите лица, сключили договорите, нито доказателства за връзката на тези лица с автомобилите.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият Гаранционен фонд – ищец по иска – в писмения отговор на процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на

атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество са **неоснователна**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

Между страните не се спори, а и от събраните доказателства се установява, че: **1)** ответникът ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е лицензиран застраховател, предлагащ задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, и като такъв е длъжен да прави вноски в Гаранционния фонд в размери, определени от Комисията по финансов надзор, съобразно чл. 520 КЗ; **2)** с решение № 1600-ГФ/20.12.2017 г. на КФН за 2018 г. е определен размер на вноската от 10 лв. за всяко застраховано МПС, която следва да се заплаща в срок до 10-то число на втория месец след месеца на сключване на застраховката; **3)** дължимите от ответника на ищеца такси по чл. 520 КЗ за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ **за м. декември 2018 г.** са в размер на **348 680 лв.**; **4)** в периода 31.07.2015 г. – 4.01.2017 г. ответникът е сключил 45 бр. застрахователни договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ /подробно индивидуализирани в приложението към отговора на исковата молба и на молба от 24.07.2019 г. – л. 206 – 207 от делото на СГС/, които са регистрирани в базата данни на Информационния център към ГФ; **5)** във връзка с настъпили застрахователни събития в чужбина по посочените 45 бр. полици ответникът е заплатил застрахователни обезщетения в размер на 292 490,96 лв., както и 40 467,10 лв. – ДДС върху разходи и такси по обработка на щетите по чл. 82, ал. 2 ЗДДС, т.е. общо **332 958,06 лв.**; **6)** плащанията на обезщетенията са извършени в периода 20.01.2017 г. – 13.11.2017 г. чрез преводи към НББАЗ, чуждестранни бюра и кореспонденти в Италия, Румъния и Чехия; **7)** с писмено изявление с вх. № 07-30-21-53/12/11.01.2019 г. /л. 200 – 205 от делото на СГС/ ответникът е заявил пред ищеца, че извършва прихващане между негово изискуемо задължение за такси по чл. 520 КЗ в размер на 348 746,33 лв. **за м. декември 2018 г.** и насрещни изискуеми вземания по чл. 499, ал. 5 КЗ в общ размер на 348 746,33 лв., от които: 31,20 лв. – некомпенсиран остатък от предходно изявление за прихващане от 10.01.2019 г. /относно вноски за м. ноември 2018 г./, 292 490,96 лв. – платени обезщетения по процесните 45 бр. полици, 40 467,10 лв. – лихви върху същите от деня на плащането им, 13 863,24 лв. – начислено ДДС върху направените разноски по същите щети, ведно със законната лихва върху ДДС в размер на 1 893,82 лв.; **8)** с отговора на исковата молба от 12.08.2019 г. ответникът е заявил възражение за съдебно прихващане между същите твърдени вземания по чл. 499, ал. 5 КЗ за същите 45 бр. полици и процесното вземане на ищеца за такси по чл. 520 ГПК **за м. декември 2018 г.**, което ответникът не оспорва по размер и основание; и **9)** застрахователните премии по всички 45 бр. полици са платени и те са регистрирани от ответника в електронния регистър на Информационния център към Гаранционния фонд по чл. 292 КЗ /отм./ и чл. 571 КЗ.

Следователно, и пред двете инстанции съществуването на вземането на ищеца по чл. 520 ГПК е безспорно по основание и размер. Спорният въпрос по делото е дали съществуват претендираните от ответника насрещни вземания, предмет на заявеното му възражение за съдебно прихващане. По този въпрос въззивният съд намира следното:

1. Ответникът претендира, че всички 45 бр. процесни застрахователни договора са нищожни, поради което той е платил чужди задължения за обезщетение – на ищеца Гаранционен фонд, който при липса на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ дължи обезщетенията на увредените лица съгласно чл. 288, ал. 1, т. 2, буква „а“ от КЗ от 2005 г. /отм./ и чл. 519, ал. 1, т. 1 от КЗ от 2016 г. Този довод е основан на твърденията, че застрахователните полици не са подписани от застрахованите лица, респ. от техните законни представители /за застрахованите търговски дружества/, като част от същите са подписани от неизвестни лица, а други въобще не са подписани, поради което били налице пороците „липса на съгласие“, както и „липса на застрахователен интерес“.

Според събраните доказателства, вкл. и от приетото заключение на съдебно-графологична експертиза, процесните **45** застрахователни полици се разделят на следните 3 категории:

- **26** бр. полици, които не съдържат подпис за застрахованите търговски дружества или физически лица: **1)** полица № BG/30/115001983501/31.07.2015 г. със застрахован „Аутомото БД“ ЕООД; **2)** полица № BG/30/115002025896/5.08.2015 г. със застрахован „Пачино 2014“ ЕООД; **3)** полица № BG/30/115002237272/1.09.2015 г. със застрахован „Пачино 2014“ ЕООД; **4)** полица № BG/30/115002483520/5.10.2015 г. със застрахован „Вида Ауто“ ЕООД; **5)** полица № BG/30/115002826483/16.11.2015 г. със застрахован И. Я. Л.; **6)** полица № BG/30/115002858235/20.11.2015 г. със застрахован Д. Г. Д.; **7)** полица № BG/30/115002916259/27.11.2015 г. със застрахован „Емопен БГ“ ЕООД; **8)** полица № BG/30/11600207951/6.01.2016 г. със застрахован „Хаос 2014“ ЕООД; **9)** полица № BG/30/116000471407/1.02.2016 г. със застрахован „Универс Ауто“ ЕООД; **10)** полица № BG/30/116000486005/2.02.2016 г. със застрахован „Аутомото БД“ ЕООД; **11)** полица № BG/30/116000587502/15.02.2016 г. със застрахован „Инматрикуларе“ ЕООД; **12)** полица № BG/30/116000634686/19.02.2016 г. със застрахован „Дангер“ ЕООД; **13)** полица № BG/30/116000750002/7.03.2016 г. със застрахован „Рио БГ“ ЕООД; **14)** полица № BG/30/116000869347/17.03.2016 г. със застрахован „Елит Карс Утилитис“ ЕООД; **15)** полица № BG/30/116001175084/18.04.2016 г. със застрахован „Рио БГ“ ЕООД; **16)** полица № BG/30/116001327352/5.05.2016 г. със застрахован „Аутомобиле България“ ЕООД; **17)** полица № BG/30/116001366720/10.05.2016 г. със застрахован Г. Р. Г.; **18)** полица № BG/30/116001504904/26.05.2016 г. със застрахован „Емпен БГ“ ЕООД; **19)** полица №

BG/30/116001616541/8.06.2016 г. със застрахован „Л – Транс – 2013“ ЕООД; **20)** полица № BG/30/116001682903/16.06.2016 г. със застрахован „Дидко БГ“ ЕООД; **21)** полица № BG/30/116001855612/6.07.2016 г. със застрахован „Ро Транс 1“ ЕООД; **22)** полица № BG/30/116001858019/6.07.2016 г. със застрахован „Аднана Прогрес“ ЕООД; **23)** полица № BG/30/116001929762/14.07.2016 г. със застрахован М. В. А.; **24)** полица № BG/30/116002492994/22.09.2016 г. със застрахован „Пенем БГ“ ЕООД; **25)** полица № BG/30/116002706315/19.10.2016 г. със застрахован „Л – Транс – 2013“ ЕООД; **26)** полица № BG/30/116003309941/29.12.2016 г. със застрахован „Карауторент“ ЕООД.

- **17** бр. полици, които съдържат подпис за застрахованите търговски дружества, но не е посочено кое физическо лице го е положило, нито са били обект на изследване от съдебно-графологична експертиза: **1)** полица № BG/30/115002895388/25.11.2015 г. със застрахован „Емопен БГ“ ЕООД; **2)** полица № BG/30/115003009357/9.12.2015 г. със застрахован „Инматрикуларе“ ЕООД; **3)** полица № BG/30/116000360719/19.01.2016 г. със застрахован „Ламав“ ЕООД; **4)** полица № BG/30/116000425836/27.01.2016 г. със застрахован „Рио БГ“ ЕООД; **5)** полица № BG/30/116000831485/14.03.2016 г. със застрахован „Армал“ ЕООД; **6)** полица № BG/30/116000933790/24.03.2016 г. със застрахован „Про Карс 1“ ЕООД; **7)** полица № BG/30/116001229327/22.04.2016 г. със застрахован „ВИП Лийз“ ЕООД; **8)** полица № BG/30/116001478541/25.05.2016 г. със застрахован „Армал“ ЕООД; **9)** полица № BG/30/116001698916/17.06.2016 г. със застрахован „Тинку“ ЕООД; **10)** полица № BG/30/116001781238/28.06.2016 г. със застрахован „Авери 3“ ЕООД; **11)** полица № BG/30/116002045384/28.07.2016 г. със застрахован „Дангер“ ЕООД; **12)** полица № BG/30/116002181894/13.08.2016 г. със застрахован „Еко Брокер“ ЕООД; **13)** полица № BG/30/116002353377/6.09.2016 г. със застрахован „Дангер“ ЕООД; **14)** полица № BG/30/116002715808/20.10.2016 г. със застрахован „Кентаки“ ЕООД; **15)** полица № BG/30/11600289122/11.11.2016 г. със застрахован „ХГМ Сървиз“ ЕООД; **16)** полица № BG/30/116002915407/14.11.2016 г. със застрахован „ФС 2013“ ЕООД; **17)** полица № BG/30/117000167944/4.01.2017 г. със застрахован „Еко Брокер“ ЕООД.
- **2** бр. полици, които са подписани, но не от застрахованите физически лица: **1)** полица № BG/30/116002300696/29.08.2016 г. със застрахован П. И. Е.; **2)** полица № BG/30/116002508506/26.09.2016 г. със застрахован Ц. А. Т..

Според въззивния съд така установените факти не обосновават нищожност на застрахователните договори поради пороците „липса на съгласие“ или „липса на застрахователен интерес“.

2. Изцяло неотнормими към порока „липса на застрахователен интерес“ са твърдените от

ответника факти относно това, че посочените в полиците застраховани лица не са знаели и не са изразили съгласие за сключването им. Според чл. 349, ал. 1 КЗ и § 1, т. 34 от КЗ /отм./ застрахователен интерес е правно призната необходимост от защита срещу последиците от възможно застрахователно събитие, който интерес може да бъде и бъдещ /чл. 349, ал. 3 КЗ/. Специфичният предмет на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ предполага, че застрахователния интерес от нея се свързва с потенциалната опасност спрямо застрахованото лице по смисъла на чл. 477, ал. 2 КЗ да възникне деликтна отговорност във връзка с управлението или ползването на конкретно МПС. Тази деликтна отговорност хипотетично може да възникне за собственик, ползвател, държател и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на МПС на законно основание. Следователно, застрахователен интерес ще е налице, ако такава потенциална опасност съществува за застрахованото лице, а тя съществува тогава, когато това лице се намира в подобно вещноправно, облигационно или друго правоотношение с обект конкретното МПС. Съответно – интерес ще липсва ако описаното в застрахователния договор МПС няма подобна свързаност със застрахованото лице, тъй като тогава не би съществувала вероятност за това лице да възникне отговорност във връзка с притежанието или ползването на това конкретно МПС. Ответникът нито твърди, нито доказва липсата на подобни правоотношения със застрахованите лица по процесните полици, вкл. и спрямо разширения кръг по чл. 477, ал. 2 КЗ, относно конкретните застраховани МПС. Действително, в показанията си в заседанието на 21.10.2020 г. свидетелят П. Е. е заявил, че никога не е притежавал автомобил „Мерцедес Спринтер“, за която е съставена полица № BG/30/116002300696/29.08.2016 г., но не е заявил, че не е бил ползвател или друго лице от кръга по чл. 477, ал. 2 КЗ /може би не му е бил зададен подобен въпрос/. Същевременно, в частта относно собствеността свидетелските показания са с проблематична допустимост предвид ограничението по чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК /за установяване на обстоятелства, за доказването на които закон изисква писмен акт/, доколкото собствеността на МПС подлежи на регистрация по реда на чл. 141 и сл. ЗДвП, респ. липсата на собственост върху регистрирано МПС подлежи на установяване чрез удостоверение за липсата на регистрация, каквото по настоящото дело не е представено. Ето защо твърденият порок „липса на застрахователен интерес“ не е налице.

3. Въззивният съд напълно споделя изложените от първоинстанционният съд съображения, че спрямо 17-те полици, които са подписани, е неприложим порокът „липса на съгласие“, без значение от кого са подписани. Съгласие има, когато при сключването на договора са налице две противоположни, но съвпадащи по предмет волеизявления на физическите лица /само те могат *фактически* да правят волеизявления/, които непосредствено са изявили тези

волеизявления, с цел те самите или други лица да бъдат обвързани от съответната сделка. Ако целта е била самият автор на волеизявлението да бъде обвързан от сделката, то тогава ще е налице действие от собствено име, а ако целта е била друго лице, различно от автора, да бъде обвързан от сделката, то ще е налице действие от чуждо име. Във втората хипотеза другото лице ще бъде обвързано, само ако действието е извършено с надлежна представителна власт, а при липса на такава – само ако е потвърдено от мнимо представлявания. Следователно, „липса на съгласие“ ще е налице, когато такива фактически извършени с намерение за обвързване волеизявления въобще липсват, а не когато са извършени, но не от името и за автора, а от името и за друго лице. Когато фактическият автор на волеизявлението го е изявил от името на друго лице, без право да представлява последното, то тогава е налице действие без представителна власт, а не липса на съгласие, което води до други правни последици, а не до нищожност на сделката. Дори и те да са подписани от лица, които не са управителите на дружествата или упълномощени от тях лица, то ще е налице порокът „действие без представителна власт“.

Такъв именно е случаят с въпросните 17 бр. полици. Същите са подписани от името на посочените в тях търговски дружества, които като юридически лица са съществували към момента на сключването им. Не е установено от кои физически лица са подписани, нито е установена тяхната представителна власт /законна или по упълномощаване/, но и с категоричност същата не е отречена /просто липсват данни в тази насока/. Дори и да се приеме, че подписалите не са разполагали с надлежна представителна власт, то тогава ще се касае до мнимо представителство на търговец, като сделките биха били висящо недействителни и с възможност да бъдат потвърдени от мнимо представляваните търговски дружества. Право да се позоват на тази висяща недействителност обаче имат само мнимо представляваните или техните универсални правоприемници, а не и трети лица – така т. 2 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС – ОСГТК. Ответникът е такова трето лице, поради което той не е легитимиран да се позовава на подобен порок на сделките, независимо, че е другата страна по тях. По делото не се твърди и установява мнимо представляваните да са се позовали /вкл. извън настоящия процес/ на липсата на представителна власт. Същевременно, в молбата си от 19.02.2020 г. /л. 747 – 752 от делото на СГС/ самият застраховател твърди, че застрахователните премии по тези полици са платени изцяло или частично, което е индигия за потвърждаване, вкл. в хипотезата на чл. 301 ТЗ. Ето защо тези договори не са нищожни поради липсата на съгласие.

4. Според настоящия съдебен състав същото важи и за 2-те полици, които са подписани, но не от застрахованите физически лица. За полицата, сключена от името на застрахования Ц. А. Т. е установено, че не е подписана от същия – видно от приетото и неоспорено заключение на съдебно-графологична експертиза. За полицата, сключена от името на П. И. Е., също е установено, че не е подписана от него – видно от свидетелските показания на същия, разпитан в съдебното заседание на 21.10.2020 г. Макар за тях да могат да се приложат и

постановките на т. 2в от ТР № 1/7.03.2019 г. на ВКС – ОСТК, като такива съдържащи неверни данни относно самоличността на лицето по чл. 477, ал. 2 КЗ, то по-вярната логика е, че тези полици също са подписани от мними представители. Подписите за „застрахован“ в тези договори удостоверяват, че определени физически лица фактически са направили съответните волеизявления. След като тези волеизявления са направени с цел обвързване на лицето, посочено като застрахован в полицата, но не са направени от това лице, а от друго, то очевидно е налице отново действие от чуждо име. Действието от чуждо име с цел пораждање на последици за друго лице, е типичен белег на правновалидно или мнимо представителство – арг. и от чл. 36, ал. 2 ЗЗД и чл. 60, ал. 1 ЗЗД. Без значение за действието от чуждо име е дали фактическият автор на изявлението е изрично индивидуализиран в документа или не – и в двете хипотези ще е налице действие от чуждо име, след като това чуждо име е посочено, а авторът на волеизявлението го е извършил не с цел собственото си обвързване от сделката, а с цел обвързването на посоченото друго лице. Следователно, дори и в хипотезата, когато не е посочено, че документът се подписва от едно лице от името на друго лице, то фактически пак е налице действие от чуждо име, ако е налице разминаване между фактическият и юридическият /посоченият/ автор на волеизявлението. Втори и трети е въпросът дали така извършеното от чуждо име волеизявление обвързва лицето, за което е направено, и при какви предпоставки. Както бе посочено по-горе, то ще бъде обвързано при надлежно учредена представителна власт на извършилия действието, а при липса на такава – при потвърждаването му от мнимо представлявания. Именно това е и основният аргумент да се счита, че при процесните 2 бр. полици не е налице „липса на съгласие“, а действие от името на друго лице /застрахования/. Няма никакво съмнение, че ако фактическият автор на волеизявлението в съответната полица е имал надлежно пълномощно, то договорът ще породи пряко действие за застрахования по силата на чл. 36, ал. 2 ЗЗД, независимо, че този фактически автор /пълномощник/ не е посочен в полицата, а е подписал все едно, че е самият застрахован. Ще лишим ли мнимо застрахованият от възможността да потвърди този договор, ако той не е подписан от него, а от друго лице? Очевидно – не. Мнимо представляваният разполага с пълното право да потвърди така сключения договор съобразно чл. 42, ал. 2 ЗЗД, дори и да е неизвестен фактическият автор на волеизявлението, обективизирано чрез подписа. Това мнимо представляваният очевидно би направил, ако има икономически интерес от сключване на договора, така щото той да породи последици за него. След като за процесните 2 договора е приложимо потвърждаването по чл. 42, ал. 2 ЗЗД, то това означава, че съдбата на тези договори се подчинява на режима на действията от чуждо име без представителна власт, а не на последиците от нищожността по чл. 26, ал. 2 ЗЗД поради липсата на съгласие.

При това положение ответникът отново не се явява легитимиран да се позовава на подобен порок на договорите /т. 2 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС – ОСГТК/. Същевременно, по твърдения на застрахователя в молбата от 19.02.2020 г. и по тези 2 полици са платени изцяло застрахователните премии още през 2016 г., което е индичия за потвърждаване по чл. 42, ал. 2 ЗЗД. Що се отнася до показанията на свидетеля П. Е., то същите се отнасят само до факта дали е подписал полицата и дали е бил собственик на автомобила /но не е бил питан дали е ползвател/. Тези показания обаче не са имали за предмет факти, касаещи липсата или наличие на потвърждаване на договора – свидетелят не е бил питан дали той е платил премията, респ. дали потвърждава или не договора. По тази причина свидетелските показания не са достатъчни да оборят конклюдентното потвърждаване, следващо от факта на плащане на премията през 2016 г. Ответникът не твърди и доказва от кое лице е платена тази премия, а следователно възможността тя да е платена от застрахования или упълномощено от него лице не е напълно изключена. Ето защо не е установен порок, водещ до нищожност и на тези договори.

5. Спрямо 26-те полици, които не съдържат подпис за застрахованите физически или юридически лица, правилно СГС се е позовал на разясненията в мотивите към т. 2а от ТР № 1/7.03.2019 г. на ВКС – ОСТК, според които липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД не е налице в хипотезата на неположен подпис на някоя от страните /или по-скоро – не следва автоматично само от това/. Прието е в цитираното ТР, че в този случай е налице нарушаване на установената в закона форма на договора за застраховка, който представлява абсолютна търговска сделка, за която са приложими и общите правила на чл. 293 ТЗ. По делото е безспорно, че ответникът е получил изцяло или частично премията по тези полици, регистрирал е същите в електронния регистър на ГФ и е изплатил обезщетения по тях – признато в молбата му от 19.02.2020 г. При това положение налице е хипотезата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, тъй като от поведението му може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявленията в полиците, поради което не може да се позовава на този недостатък на застрахователните договори.

Ето защо заявеното възражение за прихващане е неоснователно, а следователно, искът е изцяло неоснователен.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изхода на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК на ответника следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за въззивното производство в размер на 300 лв. – за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 2.03.2021 г. по т. д. № 810/2019 г. на Софийския градски съд, VI-17 състав.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД с ЕИК – 200299615, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к. „Дианабад“, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, да заплати на Гаранционен фонд, с адрес – гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет. 4, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 300 лв. – съдебни разноски за производството пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____